

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Hierdieliesko Ihor și de către avocatul acestuia Iulian Paciurca, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Soroca, sediul Central din 15 ianuarie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe

Hierdieliesko Ihor xxxx, născut la xx xxxx xxxx, originar din xxxx xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.10.2018 – 15.01.2019;

Instanța de apel: 08.02.2019 – 20.11.2019;

Instanța de recurs: 12.02.2020 – 30.09.2020.

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca, sediul Central din 15 ianuarie 2019, Hierdieliesko Ihor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.152 alin.(1) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate Podborschi Ludmila a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul lui Hierdieliesko Ihor a prejudiciului material în mărime de 4 776,36 lei, a prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 6 000 lei și a cheltuielilor de transport suportate de avocat în legătură cu prezentarea în instanță în mărime de 694,23 lei.

Solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 355 lei a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Hierdieliesko Ihor a fost recunoscut vinovat pentru faptul, că dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor

sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări la 01.08.2018, aproximativ la ora 05:00, aflându-se pe un drum de țară din s. xxxx r-nul xxxx intenționat, cu scopul de a-i provoca lui Podborschi Ludmila leziuni corporale, i-a aplicat acesteia mai multe lovituri cu o bătă din lemn în regiunea capului și corpului, provocându-i leziuni corporale în formă de fractură distală metatarsului degetului 4 cu deplasare a mâinii drepte, echimoze masive a spatelui, brațului stâng, gambei stângi și fesei, edemul buzei de sus, scurgere de sânge în mucoasa buzei de sus și fractura traumatică a doi dinți de sus.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.201818D0062 din 11.09.2018 la Podborschi Ludmila s-au depistat leziuni corporale în formă de fractură distală metatarsului degetului 4 cu deplasare a mâinii drepte, echimoze masive a spatelui, brațului stâng, gambei stângi și fesei, edemul buzei de sus, scurgere de sânge în mucoasa buzei de sus. fractura traumatică a doi dinți de sus, care puteau fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică către vătămare corporală *Medie* în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată.

3. Nefiind de acord cu sentința pronunțată împotriva acesteia au declarat apeluri:

3.1. *Avocatul Nicolae Mustață în numele inculpatului Hierdieliesko Ihor*, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivarea apelului avocatul a invocat că probe prezentate de către partea acuzării nu dovedesc vinovăția inculpatului, nu au fost prezentate probe concludente care ar putea fi puse la baza sentinței de condamnare.

Declarațiile depuse de partea vătămată Podborschi Ludmila urmează a fi apreciate critic, deoarece nu coroborează cu probele cercetate în ședința de judecată. La fel declarațiile inculpatului au fost confirmate de martorul Bulat Maria, în cadrul cercetărilor judecătorești s-a stabilit cu certitudine că partea vătămată a fost maltrată fix la ora 05:00 și aceasta se confirmă prin comunicare telefonică R 2 nr.4912 din 01.08.2018, din care reiese că la 01.08.2018, ora 05:07 partea vătămată a telefonat la IP Soroca și a comunicat că a fost maltrată.

Totodată în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine că la 01.08.2018, ora 05:00, inculpatul Hierdieliesko Ihor se afla în gospodăria sa și nu contează la ce oră (la ora 06:00 sau la ora 07:00) el s-a dus la vecinii să cosească. Procesul-verbal de cercetare la față locului (f.d.12-15), raportul de expertiză judiciară (f.d.60-61) sunt probe prin intermediul cărora se demonstrează niște elemente de constatare, însă aceste constatări nu pot fi atribuite în mod exclusiv ca probă în demonstrarea vinovăției inculpatului. Aceste probe obligator trebuie să coroboreze cu alte probe cercetate în ședința de judecată, însă în cazul dat ele rămân la nivel de elemente constatatoare deoarece nu formează acel ansamblu de probe pentru a sta la bază unei sentințe de condamnare.

În continuare, apărarea a invocat că, instanța n-a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, conform art.101 Cod de procedură penală și ca urmare, neîntemeiat a ajuns la concluzia vinovăției inculpatului Hierdieliesko Ihor.

3.2. *Inculpatul Hierdieliesko Ihor*, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece acțiunile sale nu întrunesc elementele infracțiunii și respingerea acțiunii

civile.

În motivarea apelului a indicat că, probele prezentate de către acuzare sunt insuficiente pentru a adopta o sentință de condamnare în privința sa.

Afirmă că, nu a comis infracțiunea imputată, iar din partea părții vătămate Podborschi Luidmila în privința sa este o răzbunare cu scopul de a estorca bani de el.

Susține, că la momentul săvârșirii infracțiunii Hierdieliesko Ihor, el avea alibi la acel moment și nu se afla la Podborschi Ludmila, fapt confirmat și prin declarațiile martorilor.

Tot aici indică faptul că de către organul de urmărire penală nu a fost verificat GPS-ul telefonului mobil, care demonstrează cert locul destinației sale, ca nu se afla la locul infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 noiembrie 2019, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate fără modificări.

4.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, prima instanță dând faptei săvârșite, încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Instanța de apel a conchis că aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, instanța de apel a reținut, că deși inculpatul Hierdieliesko Ihor nu recunoaște vina, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate a fost confirmată prin următoarea sistemă de probe analizate și apreciate de instanța de apel prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, cum ar fi: declarațiile părții vătămate Podborschi Luidmila, declarațiile martorului C. Șapovalova, precum și plângerea de la Podborschi Luidmila din 17.08.2018 (f.d.9, vol. I); comunicarea telefonică nr.4912 din 01.08.2018 (f.d.11, vol. I); procesul-verbal din 15.08.2018 de cercetare la fața locului cu anexe la procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15.08.2018 fotografii (f.d.12-15, vol. I); cererea de la Podborschi Luidmila din 01.08.2018 (f.d.16, vol. I); raportul de constatare medico-legală din 13.08.2018 (f.d.22-23, vol. I); ordonanța de recunoaștere de parte vătămată din 20.08.2018 (f.d.34, vol. I); raportul de expertiză judiciară din 11.09.2018 (f.d.60-61, vol. I); procesul-verbal de confruntare din 19.08.2018 (f.d.100-101, vol. I); acțiunea civilă (f.d.137-140, vol. I).

Instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, a ajuns la concluzia, că solicitarea apărării privind achitarea inculpatului Hierdieliesko Ihor, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, este neîntemeiată, deoarece prima instanță corect a constatat ca fiind dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(1) Cod penal, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Hierdieliesko Ihor în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiat argumentul apelantului potrivit căruia, prima instanță și-ar fi întemeiat sentința de condamnare doar pe declarațiile părții vătămate, care nu a furnizat instanței suficiente informații ce ar confirma vinovăția inculpatului.

Instanța de apel, a conchis, că prima instanță și-a întemeiat soluția de condamnare a

inculpatului Hierdieliesko Ihor în baza cumulului de probe administrare în cauza penală care au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel a menționat că, potrivit conținutului raportului de expertiză judiciară nr. 201818D0062 din 11.09.2018, în documentele medicale prezentate, la Podborschi Ludmila au fost depistat leziuni corporale în formă de fractură distală metatarsului degetului 4 cu deplasare a mâinii drepte, echimoze masive a spatelui, brațului stâng, gambei stângi și fesei, edemul buzei de sus, scurgere de sânge în mucoasa buzei de sus. fractura traumatică a doi dinți de sus, care puteau fi cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate și se califică către vătămare corporală *Medie* în baza criteriului dereglării sănătății de lungă durată. (f.d.22-23, vol. I)

În acest context instanța de apel a reținut ca plauzibilă concluzia primei instanțe potrivit căreia, între acțiunile inculpatului Hierdieliesko Ihor și vătămarile corporale constatate la partea vătămată Podborschi Ludmila există o legătura causală directă.

Astfel, instanța de apel a susținut concluziile primei instanțe, care a stabilit că, reieșind din circumstanțele faptei, din declarațiile martorului, a părții vătămate, acțiunile inculpatului corect au fost încadrate juridic de către organul de urmărire penală în baza art.152 alin.(1) Cod penal, deoarece din probatoriu administrat și verificat în cadrul ședințelor de judecată s-a stabilit cu certitudine că vătămarea corporală medie, cauzată părții vătămate Podborschi Ludmila au fost cauzate de către inculpat.

Instanța de apel a menționat că, declarațiile părții vătămate cât și ale martorului C. Șapovalova oferite în instanța de judecată sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești. Martorul și partea vătămată au fost preveniți de răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false și prin urmare, nu există temei de a aprecia critic aceste declarații oferite sub jurământ și care corespund adevărului.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art.art.7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Instanța de apel a consideră că acțiunea civilă înaintată în cauză este întemeiată referitor la cheltuielilor judiciare suportate de către partea vătămată Podborschi Ludmila pentru acordarea asistenței juridice și cheltuielile de deplasare, fiind dispusă spre încasare din contul inculpatului Hierdieliesko Ihor a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 3 000 lei confirmată prin bonul de plată nr.790051/165 din 05.11.2018 și suma de 381,40 lei cu titlu de cheltuieli de deplasare a avocatului și a părții vătămate în instanța de apel, confirmată prin bonurile de plată de la Gările Auto.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, au declarat recursuri ordinare, inculpatul Hierdieliesko Ihor și avocatul acestuia, Iulian Paciurca.

5.1. *Inculpatul Hierdieliesko Ihor*, fără a indica careva temeiuri de declarare a recursului din cele conținute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cernitelor sale a invocat că, instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, care ar demonstra vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

5.2. *Avocatul Iulian Paciurca în numele inculpatului Hierdieliesko Ihor*, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul Hierdieliesko Ihor să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate anterior în apel, suplimentar indicând următoarele:

Instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, acestea fiind bazate doar pe presupuneri, atât la etapa urmăririi penale cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și apel nu au fost acumulate probe pertinente și directe care ar demonstra vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate.

Apărarea subliniază, că instanța de apel a menținut soluția de condamnare adoptată de către prima instanță în privința inculpatului, fără o apreciere corespunzătoare în parte a probelor administrate la caz și fără oferirea răspunsurilor asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, instanța de apel nu a judecat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând în cele din urmă o soluție insuficient motivată în raport cu argumentele apelantului și circumstanțele cauzei.

În urma cercetării probelor sub toate aspectele vinovăția lui Hierdieliesko Ihor în săvârșirea infracțiunii ce i se incriminează nu s-a confirmat.

Atât organul de urmărire penală, cât și instanțele de judecată au pus la baza învinuirii lui Hierdieliesko Ihor probe contradictorii, în mare măsură pe declarațiile părții vătămate care nu coroborează cu nici o altă probă dobândită în prezenta cauză penală.

Sustine apărarea, că instanța de apel s-a limitat la enumerarea probelor și aprecierea acestora cu unele fraze de ordin general, însă o analiză separată a fiecărei probe atât a învinuirii cât și a părții apărării, nu a fost efectuată.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiate și lipsite de temeiuri legale, deoarece instanțele de fond just au constatat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și corect au încadrat acțiunile făptuitorului. La fel, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

6.1. Partea vătămată Podborschi Ludmila asupra recursurilor declarate a prezentat referință, care s-a pronunțata pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiat și lipsite de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursurilor ordinare declarate de inculpat se constată că acesta, nu invocă nici un temei de casare din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă solicită să fie achitat, întrucât în opinia sa instanțele de judecată eronat au apreciat probele administrate în speța dată, iar apărarea invocă drept temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatului Hierdieliesko Ihor în comiterea infracțiunii incriminate, însă Colegiul penal consideră că aceste temeiuri nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurenți.

Analizând conținutul recursurilor declarate în raport cu decizia recurată și materialele cauzei deduse judecării, instanța de recurs a stabilit că argumentele recursurilor preponderent sunt aceleași care au fost invocate și în textul cererilor de apel și se fundamentează pe dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, în privința cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod argumentat și detaliat așa cum este indicat în pct.4.1. al prezentei decizii, dând o apreciere probelor conform prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar tuturor probelor în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, ajungând la o concluzie corectă privind calificarea infracțiunii săvârșite de către Hierdieliesko Ihor în baza art.152 alin.(1) Cod penal, stabilind corect existența în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii în baza căreia a fost condamnat, precum și faptul că inculpatul este subiect al infracțiunii pentru care a fost recunoscut vinovat, concluzii pe care instanța de recurs o însușește, considerând că nu este necesară repetarea acestora.

Colegiul penal respinge ca fiind declarative afirmațiile recurentului prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele susținute de apărare în apel. Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speța nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

Așa fiind, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art.101 alin.(3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Hierdieliesko Ihor săvârșirea infracțiunii incriminate.

Vizavi de criticile recurenților cu privire la modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunilor incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței.

De asemenea, Colegiul penal menționează că nu pot fi reținute argumentele apărării cu privire la faptul că decizia instanței de apel este una nemotivată, deoarece motivarea unei hotărâri reprezintă un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Instanța de recurs amintește, că în numeroase hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a statuat următoarele: „art.6 obligă instanțele să-și motiveze deciziile, însă nu trebuie interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru toate argumentele avansate de către părți. Întinderea acestei obligații de motivare poate varia după natura deciziei și nu poate fi analizată decât în lumina circumstanțelor fiecărei spețe” (*decizia Driemond Bouw BV vs Olanda, 02.02.1999*).

Cu referire la criticile invocate de recurenți sub aspectul pct. 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că temeiul de drept menționat prevede, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În acest sens instanța de recurs menționează, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În conformitate cu materialele cauzei, Hierdieliesko Ihor a fost recunoscut vinovat de către prima instanță în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.152 alin.(1) Cod penal, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta.

Analizând decizia atacată, Colegiul penal consideră, că instanța de apel legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe, deoarece la judecarea apelurilor declarate, instanța a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță,

conform materialelor din cauza penală, respectând prevederile art.art.414 alin.(1), (5) și 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, așa cum este indicat în pct.4.1 din prezenta decizie.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele de fond. Or, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*hotărârile CEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Hierdieliesko Ihor și de către avocatul acestuia Iulian Paciurca, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Hierdieliesko Ihor și de către avocatul acestuia Iulian Paciurca, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 noiembrie 2019, în cauza penală privindu-l pe **Hierdieliesko Ihor xxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 29 octombrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac